

τινά, ὅστις ἐφαίνεται ὅτι ἐθεώρει καίρια μικρά ἀτυχήματα, ἦτο συμβουλή ἄρθη: «Βάδιζε εἰς τὰ ἔμπροσ μετ' ἐλπίδος καὶ πεποιθήσεως. Τὴν συμβουλήν ταύτην σοὶ δίδει γέρον, ἐπὶ πολὺν χρόνον κομίσας τὸ βάρος καὶ τὰς λύπας τοῦ βίου. Ὁφείλομεν πάντοτε νὰ ἰστάμεθα ὄρθιοι εἰς πᾶν ὅ,τι ἐπέρχεται καὶ ν' ἀποφασίζωμεν φαιδρῶς, νὰ ὑφιστάμεθα τὴν ποικίλην ἐπίδρασιν τοῦ βίου τούτου. Ὀνομάσατε τὸ τοιοῦτον κουφότατα καὶ ὑπὸ τινά ἔποψιν θὰ ἔχετε δίκαιον, διότι τὰ ἄνθη καὶ τὰ χρώματα εἶναι ἄτομα οὐδὲν βάρυνοντα τὴν ἀτμοσφαῖραν· ἀλλ' ἡ κουφότης αὕτη εἶναι ἔμφυτος τῇ ἡμετέρᾳ φύσει, ἥτις ἄνευ αὐτῆς ἤθελεν κύψει ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ χρόνου. Ἐνόσω ζῶμεν ἐπὶ τῆς γῆς, πρέπει νὰ παίζωμεν καὶ γελῶμεν μετ' αὐτῆς καὶ μετὰ παντός ὅπερ ἀνθεὶ καὶ ἐξαφανίζεται ἐπ' αὐτῆς. Ἡ βεβαιότης ὅτι ὁ φθαρτός αὐτὸς βίος δὲν εἶναι παρὰ ἡ ὁδὸς ἡ ἄγουσα εἰς ὑψηλότερον σκοπὸν δὲν πρέπει νὰ κωλύη ἡμᾶς ν' ἀπολαύωμεν αὐτῆς· μάλιστα ὀφείλομεν, διότι ἄλλως ἤθελε καταλείπει ἡμᾶς ἐντελῶς ἢ δραστηριότης.»

Τὸ φαιδρὸν ἦθος εἶναι συνοδὸν τῆς ὑπομονῆς, ἥτις εἶναι εἰς τῶν κυρίων ὄρων τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ἐπιτυχίας ἐν τῷ βίῳ. «Ὁ θέλων νὰ ὑψηρευτῆται πρέπει νὰ εἶναι ὑπομονητικὸς», εἶπεν ὁ Γεώργιος Χέρβερετ.

Ἡ τελευταία δὲ καὶ ἡ μεγαλειτέρα τῶν κτήσεων εἶναι ἡ ἐλπίς· καὶ ὅμως εἶναι ἡ κοινοτέρα πασῶν. Ὁ Θαλῆς ὁ φιλόσοφος εἶπε· «Καὶ οἱ μὴ δὲν ἔχοντες, ἔχουσι τὴν ἐλπίδα.»

Ἡ ἐλπίς εἶναι ἡ βοήθεια τοῦ πτωχοῦ· ὠνόμασαν αὐτὴν ἄριτον τοῦ πτωχοῦ. Αὕτη ἐμπνέει καὶ διευθύνει τὰς μεγάλας πράξεις. Ἰστορεῖται ὅτι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κληρονομήσας παρὰ τοῦ πατρὸς του τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας διένειμεν εἰς τοὺς φίλους του τὸ μέγιστον μέρος τῶν χωρῶν, ἃς ὁ πατὴρ του κατέλιπε· ὅτε δὲ ὁ Περδίκκας ἠρώτησε· «Σεαυτῷ δὲ, ὦ βασιλεῦ, τί καταλείπεις; Ἀπήνητε» «Τὰς ἐλπίδας.»

Ἡ ἐκ τῶν ἀναμνήσεων χαρὰ εἶναι πάντοτε ἀσθενὴς παραβαλλομένη πρὸς τὴν ἐκ τῆς ἐλπίδος προερχομένην. Διότι ἡ ἐλπίς εἶναι ἡ μήτηρ πάσης προσπαθείας καὶ τάσεως· ἕκαστον δῶρον τοῦ Θεοῦ διηνεκῶς φέρει τὴν πνοὴν τῆς ἐλπίδος. Δυνάμεθα εἰπεῖν ὅτι εἶναι ὁ μοχλὸς ὁ ἠθικὸς τῆς κινήσεως τοῦ κόσμου, ὁ τερῶν αὐτὸν ἐν κινήσει. Ἄνευ ἐλπίδος, ἔλεγεν ὁ Βύρων, ποῦ ἤθελεν εἶσθαι τὸ μέλλον;—εἰς τὸν Ἄδην! Ἄνωφελές νὰ εἴπωμεν ποῦ εἶναι τὸ παρὸν, διότι οἱ πλείστοι γνωρίζουσι τοῦτο· ὡς πρὸς τὸ παρελθὸν δὲ, τί μᾶλλον δεσπόζει τῆς ἡμετέρας μνήμης;—αἱ ἀπωλεσθεῖσαι ἐλπίδες. Λοιπὸν εἰς ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα δὲν ὑπάρχει εἰμὴ ἐλπίς, ἐλπίς, καὶ πάντοτε ἐλπίς.

A. M.

ΕΠΙΧΑΡΤΩΣΙΣ ΠΛΟΙΩΝ

Καταπληκτικαὶ εἶναι αἱ ποικίλαι χρήσεις τῆς συμπεπικνωμένης ζύμης ἐκ χάρτου. Κατεσκευάσαν πλαίσια εἰκόνων, γεισώματα οἰκιῶν, σπονδύλους στηλῶν, ἐπιστήλια, ἐπιπλα, οἰκίας κτλ. Ἐπροχώρησαν δὲ καὶ εἰς τὸ νὰ κατασκευάσωσι τροχοὺς ἀτμαμαζῶν σιδηροδρόμων, τάπητας, εἰς τοὺς ὁποίους ἀπομιμῶνται τὰ διάφορα εἶδη τῶν ξύλων, ἐπικαλύμματα τοίχων δωματίων, καὶ, εἶναι πιστευτόν; καπνοδόχους σωλήνας ἐλαφροτάτους καὶ ἀπροσβλήτους ἐκ τοῦ πυρός.

Ἡδὴ γίνεται σκέψις πρὸς πρακτικωτέραν ἐφαρμογὴν τοῦ χάρτου, καθὰ λέγει ὁ Λουδοβ. Φιγκιέ. Πρόκειται τῆς ζύμης ταύτης ἐκ χάρτου νὰ γίνῃ χρῆσις πρὸς περικάλυψιν καὶ προφύλαξιν τῶν πλοίων.

Πάντες γινώσκουσι τὰ ἀτοπήματα τῆς περιενδύσεως τοῦ σκάφους τῶν πλοίων διὰ πλακῶν σιδήρου. Τὸ μέταλλον, καίπερ βεβαμμένον, καλύπτεται ὑπὸ χόρτου κογχυλίων καὶ γαιωδῶν ἐπιστρωμάτων, πρὸ πάντων ἐν τοῖς ὕδασι τῶν τροπικῶν. Ὁ πλοίαρχος Βάρρενς ἐσκέφθη ἐπὶ τοῦ μεταλλικοῦ ἐπικαλύμματος, τοῦ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, νὰ προσκολληθῇ στρώμα χάρτου δι' εἰδικοῦ τινος συγκολλητικοῦ φυράματος.

Ὁ Σέραπικ, ἀγγλικὸν πλοῖον οὕτως ἐπεन्दυθὲν, ἔπλευσεν εἰς Ἰνδίας, ὅπου ἐντὸς λιμένος ἔμενε δύο μῆνας· κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐπεθεώρησαν τὸ πλοῖον ἐν τῇ δεξαμενῇ καὶ παρήρησαν ὅτι τὸ πείραμα ἀρκεύοντως ἐπέτυχεν· οὕτως οὐδεμία ἐπικόλλησις κογχυλίων καὶ χόρτου εἶχε συμβῆ, πλὴν εἰς ὀλίγα τινὰ μέρη, ὅπου ὁ χάρτης δὲν εἶχε συγκολληθῆ.

Ἐντεῦθεν παρατηρεῖται ἀληθῆς πρόοδος· διότι οἱ ναυτικοὶ λέγουσιν ὅτι αἱ ἀκαθαρσίαι τοῦ σιδηροῦ περικαλύμματος δίδουσιν εἰς ἕκαστον πλοῦν μεταξὺ ἀνόδου καὶ καθόδου διαφορὰν ταχύτητος ἐνὸς καὶ ἡμίσεως κόμβου. Διὰ τῆς γενομένης λοιπὸν νέας ἐφευρέσεως τὸ ἀτόπημα τοῦτο προλαμβάνεται.

Δὲν εἶναι δὲ ὄντως ἐκπληκτικόν, λέγει, ὁ Φιγκιέ, τὸ πρόβλημα τῆς περικαλύψεως τῶν πλοίων διὰ περικαλύμματος ἐλαφροῦ, στερεοῦ καὶ ἀπροσβλήτου ὑπὸ τῆς θαλάσσης, οὐτινος πρὸ ἡμίσεως αἰῶνος ζητεῖται ἡ λύσις, νὰ εὕρῃ τὴν λύσιν του ἐφ' ἐνὸς φύλλου χάρτου; Α*.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Παρουσιασθεῖς τις πρὸ τῆς θύρας γαλακτοπώλου:

—Πόσον πωλεῖτε τὴν ὀκτὰ τὸ γάλα; ἠρώτησε.

—Ὅγδοήκοντα λεπτά, κύριε.

—Δὲν ἔχετε ἀπὸ πεντήκοντα;

—Ὅχι, κύριε· ἂν ὅμως ἀγαπάτε, ἐμποροῦμεν νὰ σᾶς κατασκευάσωμεν..

Εἰς τι δικαστήριον διεξήγετο ὑπόθεσις τις κα-

κλεισμένων τῶν θυρῶν. Ἀποποιουμένη μάρτυς τις ν' ἀποκριθῆ εἰς τὴν ἀπευθυνθεῖσαν αὐτῇ ἐρώτησιν ἠρώτηθῃ τὴν αἰτίαν·

— Διότι ἡ ἀπάντησίς μου, ἀπεκρίνατο, δὲν πρέπει ν' ἀκουσθῆ ὑπὸ ἐντίμων προσώπων.

— Καλά!—ὑπεψιθύρισεν ὁ δικηγόρος—ὑπαγε λοιπὸν νὰ τὴν εἶπης σιγαλὰ εἰς τὸ οὔς τοῦ κ. προέδρου.

*

Νέος τις παρέδιδε εἰς τὸ τηλεγραφεῖον τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα : «Ἀδελφὲ, μετὰ λύπης ἀγγέλλω θάνατον θείου· ἐλπίζω ἡμᾶς καθολικοὺς κληρονόμους... κτλ.» Ὁ ὑπάλληλος παρετήρησε, ὅτι ὑπῆρχον δύο λέξεις περισσότεραι.

— Δὲν πειράζει, ὑπέλαβεν ὁ τεθλιμμένος νεανίας, ἀφαιρέσατε τὸ «μετὰ λύπης».

*

Δύο ὑπάλληλοι ἀνθυβρίζοντο παρουσία τοῦ προϊσταμένου των, ἐξωργισθῆσαν δ' ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς εἶπεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἕτερον μεγάλη τῆ φωνῇ :

— Εἶσαι ζῶν!

— Καὶ ἔμπορὲς νὰ εὔρεθῆ ζῶν χειρότερον ἀπὸ σέ; ἀντεφώνησεν ὁ ἕτερος.

— Αἶ, κύριου... κύριου! εἶπεν ὁ προϊστάμενος, ἐλθσημονήσατε, φαίνεται, ὅτι εἶμαι ἐγὼ παρών.

*

Φοιτητὴν τῆς ἰατρικῆς ἐξεταζόμενον ἠρώτησε καθηγητής :

— Τί θὰ ἔπραττες, ὅπως ἰδρώσῃ ὁ ἀσθενής;

— Ἦθελα ἐπωφεληθῆ τῶν διεγερτικωτέρων ἀρωματικῶν, τοῦ τσίτου, τοῦ καφέ καὶ τῶν τοιούτων.

— Καὶ ἂν δὲν ἤθελον ἐπαρκέσει;

— Ἦθελα προστρέξει εἰς τὰ αἰθέρια ἔλαια, τὸν αἰθέρα, τὰ πνευματώδη ποτά.

— Ἄν δὲ καὶ ταῦτα δὲν ἐπετύγχανον;

— Ἦθελα δοκιμάσει τὴν κόνιν τοῦ James, τοῦ Dower.

— Καὶ ἂν καὶ ταῦτα ἀπέβαινον ἀνωφελεῖ;

(Ὁ ἐξεταζόμενος ἤρξατο ἐν τούτοις νὰ ἰδρῶνῃ καὶ ἄνευ ἰδρωτικῶν).

— Ἐὰν ἀπέβαινον ἀνωφελεῖ... ἤθελα μεταχειρισθῆ τὸ ἄρκειον, τὴν ἀνταϊάν, τὴν ἀκάνθον, τὸν βόρακα, ἔπειτα τὴν περουβιάν σμίλακα, τὴν σασάφραν. . .

— Ἄλλ' ἐὰν οὐδὲ ταῦτα πάντα ἤθελον εὐδοκιμήσει;

— Τότε πλέον, κύριε καθηγητά, θὰ τὸν ἐστελλον πρὸς ὑμᾶς, ὅπως τὸν ἐξετάσητε.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ.

Ι. Σ. Κρ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἐὰν ἀνθρώπος τις, ὀλίγα ἔτη μετὰ τὸν θάνατόν του, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν ζωὴν, ἀμυβᾶλλω ἐὰν ἐκεῖνοι, οἵτινες μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐθρήνησαν διὰ τὴν ἀπώλειάν του, ἤθελον ἐπα- νίδει αὐτὸν εὐχαρίστως· τόσῳ ταχέως σχηματί-

ζονται νέοι δεσμοὶ, τόσον ἡ ἀστασία εἶναι φυσικὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἡ δὲ ζωὴ μας μὴδὲν, καὶ εἰς αὐτὰς ἔτι τὰς καρδίας τῶν φίλων ἡμῶν. (Chateaubriand).

* * Ὁ δανειστής εἶνε χείρων τοῦ κυρίου· διότι ὁ κύριος τὸ σῶμα μόνον κατέχει, ἐν ᾧ ὁ δανειστής κρατεῖ τὴν ἀξιοπρέπειαν ἡμῶν καὶ δύναιται νὰ τὴν ραπίσῃ. (V. Hugo).

ΥΓΙΕΙΝΗ

Περὶ τῆς ἀτμοσφαιρας τῶν καφενειῶν.

Ὁ σοφὸς τῆς ἐν Παρισίοις Μπισέτρ, νοσοκομείου φρενητικῶν νοσημάτων, ἰατρὸς Λεγκράν Δυσὸλ, ἀναγινώσκουμεν ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ κ. Βάφα «αἱ Ἀθήναι ὑπὸ ἰατρικὴν ἔποψιν», εἰς σπουδὴν τινα περὶ τοῦ ἀνθυγεινοῦ τῆς τῶν καφενειῶν ἀτμοσφαιρας τοιαῦτα συμπεραίνει, κατὰ τὴν σύμπτυξιν τῆς Ἰατρικῆς Ἐνώσεως· 1) Τὰ καφενεῖα, οἷα σήμερον ὑπάρχουσι (καὶ δημολογουμένως τὰ καφενεῖα τῶν Παρισίων, χιλιᾶκις τῶν ἡμετέρων ὑγιεινότερα), πολὺ ἀπέχουσι ἀπὸ τοῦ νὰ ἀερίζωνται ἐπαρκῶς· ἐκ τούτου καθίστανται νοσηρὰ ἐνδιαιτήματα. 2) Παρὰ πλείστοις τῶν ἐνδεδεχῶς συχνάζοντων τὰ καφενεῖα παρατηρεῖται μετὰ χρόνον, οὗ τὴν διάρκειαν δυσκολώτατον νὰ δρίσωμεν, εἰδικόν τι εἶδος δηλητηριάσεως, συνιστάμενον ἐξ ἰδιαζουσῶν διαταραχῶν προσβαλλουσῶν τὴν οἰκονομίαν, αἵτινες μετὰ μακρὸν ἀναφαίνονται ὡς τάσεις πρὸς ἐγκεφαλικὰς συμφορήσεις. 3) Αὗται οὐδῶλως ἐξ οἰνοπνευματώσεως προέρχονται, διότι καὶ σημαντικὰ διαφέρουσι· ἄλλως δὲ παρατηροῦνται παρ' ἀνθρώποις ἐγκρατέσι, οἵτινες συνέρχονται ἐν τῷ καφενεῖῳ πρὸς διασιέδασιν ἢ ἐργασίαν καὶ οὐχὶ ὅπως μεθυσθῶσι. 4) Ὅ,τι τείνει νὰ ἀποδείξῃ τὸν εἰδικὸν χαρακτῆρα τοῦ εἶδους τούτου τῆς ὑπὸ μορφήν συμφορήσεως δηλητηριάσεως εἶναι τοῦτο, ὅτι πάντα τὰ παρατηρούμενα εἰς τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον κυρίως στάδιον φαινόμενα, ἀφανίζονται· ἐξ ἐαυτῶν ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν ἄρσιν τοῦ αἰτίου. 5) Πάντα τὰ νοσήματα ἐκεῖνα τὰ ὀξεᾶ ἢ χρόνια τὰ προσβάλλονται τὸν ἐγκέφαλον, καὶ ὧν ἡ αἰτιολογία δυσσέρετος, δυνατὸν ἅπαξ ἐπὶ δέκα νὰ μὴ γνωρίζωσιν ἄλλην αἰτίαν ἐκτὸς τῆς ἀπὸ ἐτῶν τιμῶν ἐπὶ ὄραν ἢ ὥρας διαμονῆς ἐντὸς τῆς θερμῆς καὶ ἠλλοιωμένης τῶν καφενειῶν ἀτμοσφαιρας. 6) Τῆς γενικῆς τῶν παραφρόνων παραλύσεως εἰσβαλλούσης ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ συμφορήσεως καὶ τῆς τῶν καφενειῶν ἀτμοσφαιρας ὀδηγούσης συχνάκις, ἔστω καὶ διὰ μακροῦ, εἰς τὸ φαινόμενον τοῦτο, μετὰ λόγου δυνάμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν, ἂν ἡ περίστασις αὕτη δὲν ἐξηγῆ, τοῦλάχιστον μέχρι τινός, τὴν μεγάλην συχνότητα τῆς γενικῆς ταύτης παραλύσεως παρὰ τοῖς ἀνδράσι, καὶ τὴν σπανιότητα αὐτῆς παρὰ ταῖς γυναῖκις. *